

De bokkensprongen van de Aarde

Tekst : Marie Dielemans
Myriam Dielemans

Illustratie : Muriel Dielemans
Jacques Dielemans

Vertaling : Johan Deconinck

D/2011/M.Dielemans/Uitgever

Geachte Collega's,

Geachte Ouders,

Via dit verhaal, een reis doorheen een ingebeelde wereld, zullen de kinderen ervan bewust worden dat alle natuurrampen die ze in de media kunnen zien, niet noodzakelijk te wijten zijn aan de opwarming van de aarde.

Wandelend van het Bloemeneiland naar het Ijsblokkeneiland ontdekken ze dat aardbevingen, vulkaanuitbarstingen en tsunami's "bokkensprongen" zijn van de aarde waartegen men niets kan doen.

Anderzijds zullen zij inzien dat we wel iets kunnen ondernemen tegen het opwarmen van het klimaat door energiebesparing. Ze zullen terug herinnerd worden aan enkele eenvoudige handelingen.

Net zoals elke morgen, en al jarenlang, komt Kori bij het ochtendgloren naar buiten. En net zoals elke morgen draagt ze een korfje mee.

Voor geen geld zou ze dit magische moment waarop haar eiland wakker wordt willen missen.

Eén na een gaan de duizenden bloemen die er groeien dan open om elkaar te groeten. Zo verspreiden ze hun heerlijke ochtendparfum.

Kori heeft een zeldzame gave : ze kan de verschillende delicate geuren waarnemen. En zo gaat ze langs alle paden van het eiland op zoek naar de best ruikende bloemen. Die ze dan plukt.

- Wat een geluk, Mevrouw Kori, dat jij me gekozen hebt, lijkt de roos te zeggen terwijl ze in haar korfje belandt.*
- Hoera! Ook ik ben bij de uitverkorenen, roept het viooltje in een laatste zucht.*

Want iedereen op Bloemeneiland kent Kori en haar snoepjes met bloemensmaken die ze elke avond verkoopt in de schaduw van een pijnboom, wanneer de school gedaan is.

Tijdens haar vroege bloempjes-pluk wandelingen komt ze vaak voorbij een afgelegen huisje, omgeven door een zee van bloemen. Het staat dikwijls leeg.

De eigenaar van dat huisje is een beetje geheimzinnig. Naar het schijnt is hij ontdekkingsreiziger en brengt hij langdurige maanden door in de koudste poolgebieden van de wereld.

Op een dag zag Kori hem met een enorme zak op zijn rug een zware poolslee trekken.

- *Precies een sherpa (= een soort gids en drager in het hooggebergte) ! dacht ze. Ik zal hem dan maar Meneer Sherpa noemen, dat klinkt aardig. En terwijl ze haar bloemen uitkoos neuriede ze er maar vrolijk op los.*

Toen ze hem een poosje daarna toevallig tegenkwam zei ze een beetje verstrooid :

- *Dag, Meneer Sherpa !*

De ontdekkingsreiziger keek haar zo verbaasd aan dat Kori even bloosde, een paar onbegrijpelijke verklaringen begon te hakkelen en het uiteindelijk verlegen op een lopen zette.

De volgende morgen, om zich te verontschuldigen voor haar onbeschaamdheid, legde Kori een dik pak snoepjes neer voor de deur van de grote meneer. Daarna, omdat ze te veel bezig was met haar bloemen, vergat ze Meneer Sherpa.

Maar Meneer Sherpa vond die snoepjes van Kori zo lekker dat hij sinds die dag de gewoonte aannam om elke keer dat hij op expeditie vertrok, een pakje ervan in zijn bagage op zijn slee te stoppen.

Kori was fier dat haar bloemensnoepjes zo verre reizen maakten en dat ze zo erg geliefd waren; maar sindsdien kwamen talrijke toeristen met de boot naar het eiland en ze verdrongen elkaar elke dag onder de pijnboom om van die snoepjes te kopen.

- Nooit zal ik erin slagen om zoveel snoepjes te maken ! zuchtte ze uitgeput.

Op een dag, toen ze dacht dat ze alleen was, barstte ze in warme tranen uit terwijl ze haar bloemen plukte. Haar werk leek haar een berg waar ze maar niet over kon.

Meneer Sherpa had alles gehoord, maar die dag moest hij het eiland verlaten voor een maandenlange reis. Hij moest inschepen naar verre poolstreken.

En toen, om Kori weer wat moed te geven, legde hij, net voor zijn vertrek, een boek neer voor haar deur. Hijzelf had het geschreven. Om haar weer aan het glimlachen te krijgen had hij op de derde bladzijde “Mr Sherpa” gekrabbeld.

- *Prachtig ! Een echt sprookje ! ging Kori alsmaar door telkens ze een nieuwe bladzijde ontdekte van haar geschenk.*

Maar toen de foto die de dubbele middenpagina illustreert haar in het oog viel, bleef ze een hele tijd sprakeloos.

- *Maar 't is ... 't is precies waar ik wil zijn, hoorde ze haar eigen stem zeggen. Ze was helemaal betoverd door de aantrekkingskracht van die reusachtige ijsblok die er nu eens wit en dan weer turquoise uitzag. Sommigen noemen dat een ijsberg.*

Vanaf toen af vergat Kori hoe zwaar haar werk wel was. Ze had nog een gedachte in haar hoofd: het Ijsblokkeneiland ontdekken. Soms droomde ze zelfs dat ze "ijsblokjes met bloemen" klaarmaakte.

Maandenlang werkte Kori hard. Zonder verpozen. Ze wou de boot kunnen betalen die haar ver weg zou brengen.

En op een dag was het zo ver. Zwaar geladen met een zak op haar rug verliet ze haar huis...

Toen ze voorbij het huis van Meneer Sherpa kwam legde ze een dik pak snoepjes neer voor zijn deur, voor de dag dat hij zou terugkomen. Onder de snoepjes legde ze een briefje met de woorden

“Meneer Sherpa,

Vandaag vertrek ik naar het Ijsblokkeneiland. Mijn rugzak zit vol met bloemengeuren en - smaken; ik hoop voor u lekkere bloemenijsblokjes te kunnen meebrengen. Ik neem ook uw boek mee dat ik nu al uit mijn hoofd ken. Ook een warme trui, lange kousen en mijn laarzen, want ik heb gelezen dat het daar zeer koud is.

Groetjes,

Kori”

Daarna ging Kori aan boord. Helaas, met al die dromen in haar hoofd was ze zo verstrooid dat ze de verkeerde boot nam...

- *Kijk eens aan, is dat Kori niet op de boot naar het Drakeneiland? merkte Meneer Sherpa op. Hij was op weg naar huis na een vermoeiende ontdekkingsreis. Hij was ook een beetje teleurgesteld dat ze vertrokken was zonder dat hij bij haar een voorraad snoepjes had kunnen kopen.*

Kori maakte zich geen zorgen en stond daar zo maar op het dek met de stille hoop dat een paar dolfijnen haar dansend zouden begeleiden bij het begin van haar grote avontuur. Ze had dan ook geen oog voor Meneer Sherpa die grote gebaren stond te maken. Uiteindelijk zette hij zijn weg verder naar huis.

- *Maar ze heeft de verkeerde boot genomen! riep hij uit toen hij het briefje van Kori ontdekt had en besepte dat hij machteloos was. En daarbij, is ze helemaal niet uitgerust om zo 'n koude te trotseren; ze heeft niet eens speciale kleren meegenomen. En er leeft niemand op dat Ijsblokkeneiland. Enkel maar een paar wetenschappers. Maar die zijn dan wel goed uitgerust en ze logeren er in goed ingerichte basissen. Ik moet haar kost wat kost weer inhalen!*

Gelukkig had hij nog niets uit zijn rugzak gehaald. Hij propte er nog wat warme kleren bij voor Kori, glimlachte terwijl hij het pakje snoepjes oprapte en begaf zich weer op weg.

Helaas, hij kwam te laat : Kori was al weg... Het was al avond toen de volgende boot eindelijk vertrok naar het Drakeneiland.

- *Geen ijsblokjes en het is hier zo warm. Komt het door de opwarming van de aarde ? vroeg Kori zich af na twee dagen reizen.*

De oude luidspreker op het dek gaf haar het antwoord :

- *Drakeneiland in zicht! We leggen weldra aan !*

Kori huiverde toen ze begreep dat ze op de verkeerde boot zat en dat de kans groot was dat ze vuurspuwende draken zou tegenkomen.

- *Hou de moed erin, Kori, zei ze tegen zichzelf. Het enige wat je moet doen is verwisselen van boot !*

Maar toen ze weer op de vaste grond stond ontdekte ze zo veel mooie bloemen dat ze er haar schrik bij vergat en zich verder waagde op het eiland. Ze glimlachte zelfs even toen de hemel een verfrissende regen liet vallen om de dorst te lessen van de bloemen die er al zo lang op gewacht hadden !

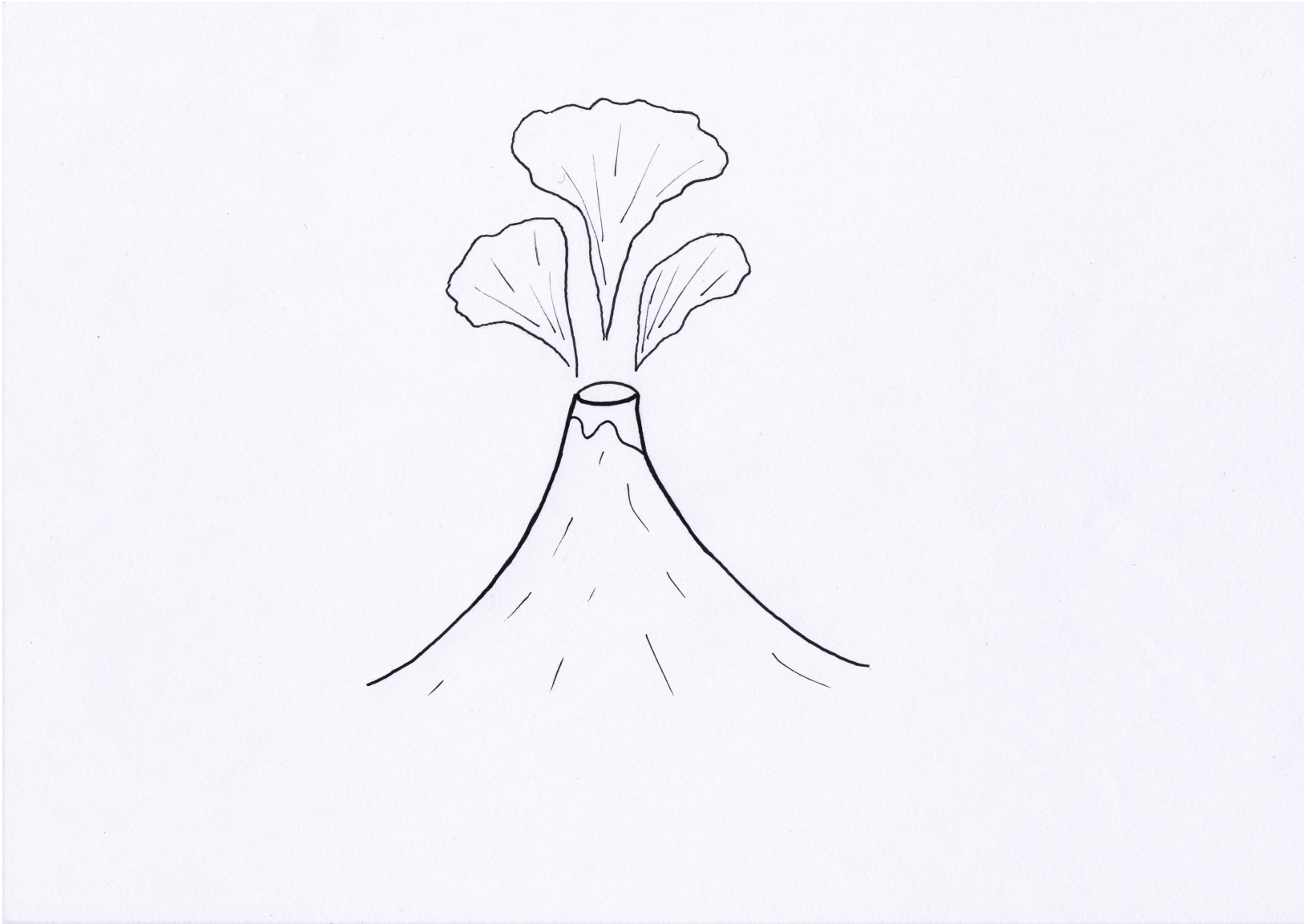
- *Nooit zal ik ze kunnen inhalen ! werd Meneer Sherpa ongeduldi en hij nam zijn verrekijker om te zien of er niets aan de horizon kwam opdagen.
Deze boot is veel te traag !*

Plots zag hij in de verte een vreemde rookwolk opstijgen. Hij stond er verbaasd bij.

- *De Draak slaapt nu al 150 jaar lang. Die gaat nu toch niet wakker worden, zeker ! Precies op de dag dat Kori op het eiland is ! maakte hij zich ongerust.*

Een enorm gebulder was het antwoord. Nu was er geen twijfel meer mogelijk : de vulkaan, Draak genaamd, had besloten uit zijn slaap te ontwaken. Hij begon met zoveel grijze rook op te hoesten dat de zon erachter verdween en het eiland en de omgeving in een diepe duisternis gedompeld werd. Een vreemde geur verspreidde zich naar alle kanten van het eiland. En de regen die daarnet zo aangenaam was vermengde zich met de as van de vulkaan in een afschuwelijke modderrivier die de hellingen afdonderde en op zijn weg alles meesleurde.

Kori was zo geschrokken dat ze het op een lopen zette richting haven. Alle sirenes kondigden aan dat de boten overhaast wilden vertrekken... Bevend van de angst ging ze aan boord van de eerste de beste boot zonder naar de bestemming om te zien.

- *Verandering van richting. We varen nu naar het “Reuzeneiland”, kondigde de kapitein van de boot aan waarop Meneer Sherpa zich bevond. De Draak wordt wakker, en dat is veel te gevaarlijk !*
- *Geen sprake van ! riep Meneer Sherpa die duidelijk in paniek was. We moeten Kori redden !*
- *Onmogelijk ! antwoordde de kapitein geschrokken. We mogen absoluut geen risico nemen !*

*Met de kapitein viel niet te praten en Meneer Sherpa was erg ongerust ...
Er volgde een felle ruzie ...*

Meneer Sherpa had niet het flauwste vermoeden dat Kori, zonder het te weten, ook op weg was naar het Reuzeneiland.

Om haar angsten te verjagen ging Kori zich knusjes op het dek van de boot nestelen en deed haar rugzak open. Ze was vastbesloten haar lievelingsboek te herlezen.

- *Maar wat is me dat no ?! Overal grijze sporen op mijn spullen ! Wat een vieze boel !
En stinken dat het doet !
Die vulkaan die weer begint te hoesten: dat is vast weer de schuld van de opwarming van de aarde, dacht Kori.*

Kori was diep ontmoedigd. Ze gooide al haar snoepjes in de vuilnisbak en liet haar tranen de vrije loop.

- *Kori toch, een ontdekkingsreiziger zou niet huilen hoor, herpakte ze zich, terwijl ze haar ogen weer droogwreef. Meneer Sherpa zou heel zeker alles doodgewoon afwassen alvorens zijn weg weer verder te zetten. Ik moet hetzelfde doen. Op het Reuzeneiland moet het mogelijk zijn ! probeerde ze zich gerust te stellen.*

Kori was maar pas van de boot of ze was al op zoek naar een afgelegen plaats met een straaltje water om zich wat op te frissen en haar was te doen, ver van nieuwsgierige ogen ... maar er was niets te vinden.

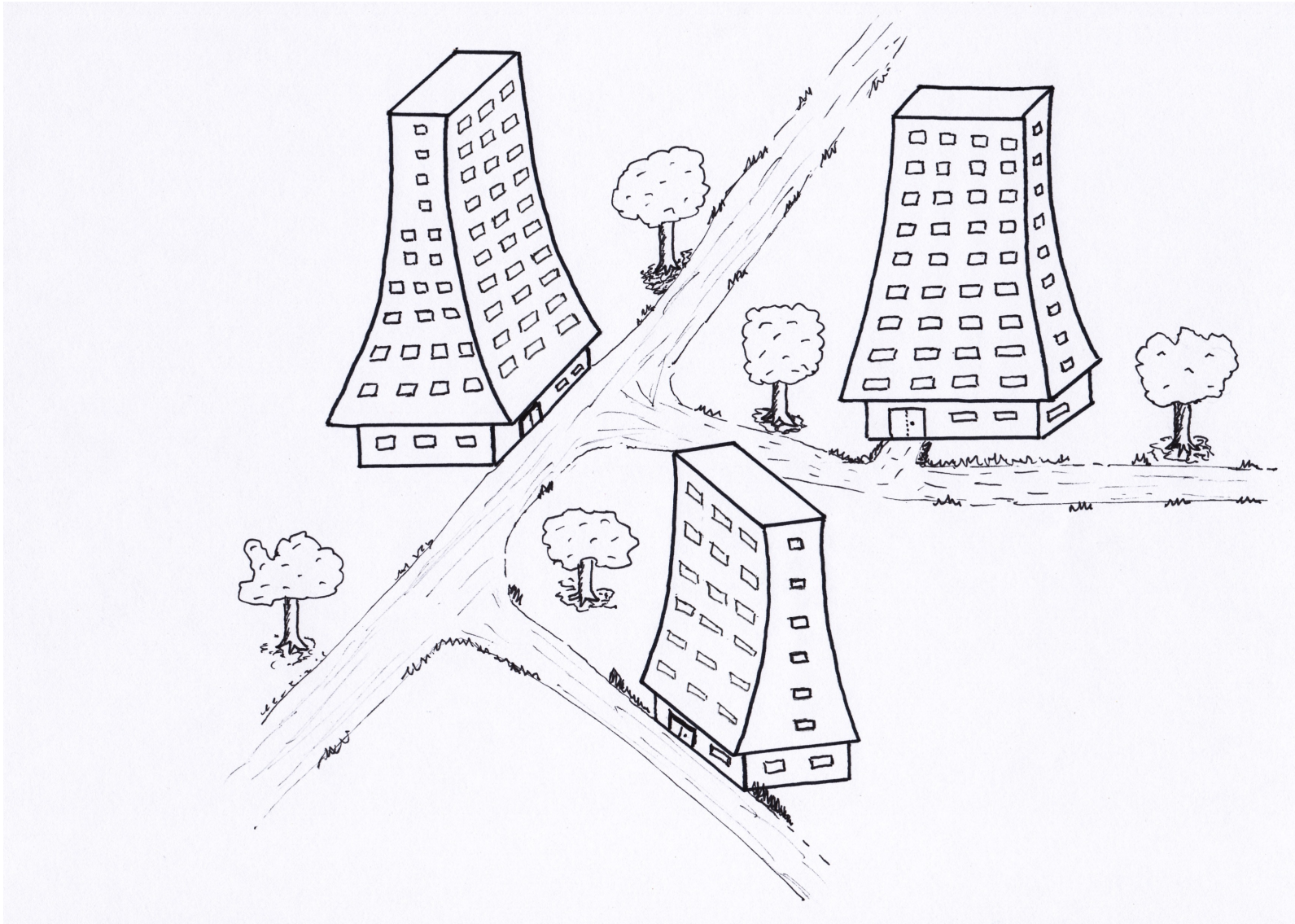
Om zich wat bezig te houden in afwachting van het vertrek naar het Ijsblokkeneiland wandelde Kori maar wat rond op het eiland.

- *Die huizen zien er zo vreemd uit. Het onderste gedeelte is breed en het bovengedeelte is smaller en lichter ! Precies reuzenhoeden ! Ik hoop alleen maar dat er zo geen staan op het eiland, dacht ze plots ongerust.*

Ze had er wel zin in om even te gaan uitrusten in het gebouw met een restaurant op de hoogste verdieping, maar ze durfde niet. Ze voelde zich veel te vuil met al dat stof en haar kleren gaven een vieze reuk af.

Ze ging zich dan maar knusjes aan de voet zetten van een den met enorme dennenappels en haalde haar boek uit haar rugzak. Maar de zoete geur van de boom die haar aan het Kerstfeest op haar eiland herinnerde bracht haar zoveel rust dat ze weldra indommelde.

Heel die tijd zat Meneer Sherpa alleen in het restaurant te ontbijten; hij vond maar geen antwoord op de vraag hoe hij Kori kon terugvinden.

- *Wat hoor ik daar? Een sirene roept de brandweer op, net zoals op mijn Bloemeneiland ! dacht Kori terwijl ze plots wakker schoot.*

Maar ze vergiste zich ... Op het Reuzeneiland was dit het signaal dat de mensen verplichtte om te gaan schuilen onder de tafels van hun vreemde huizen : de grond van het eiland begon te bewegen.

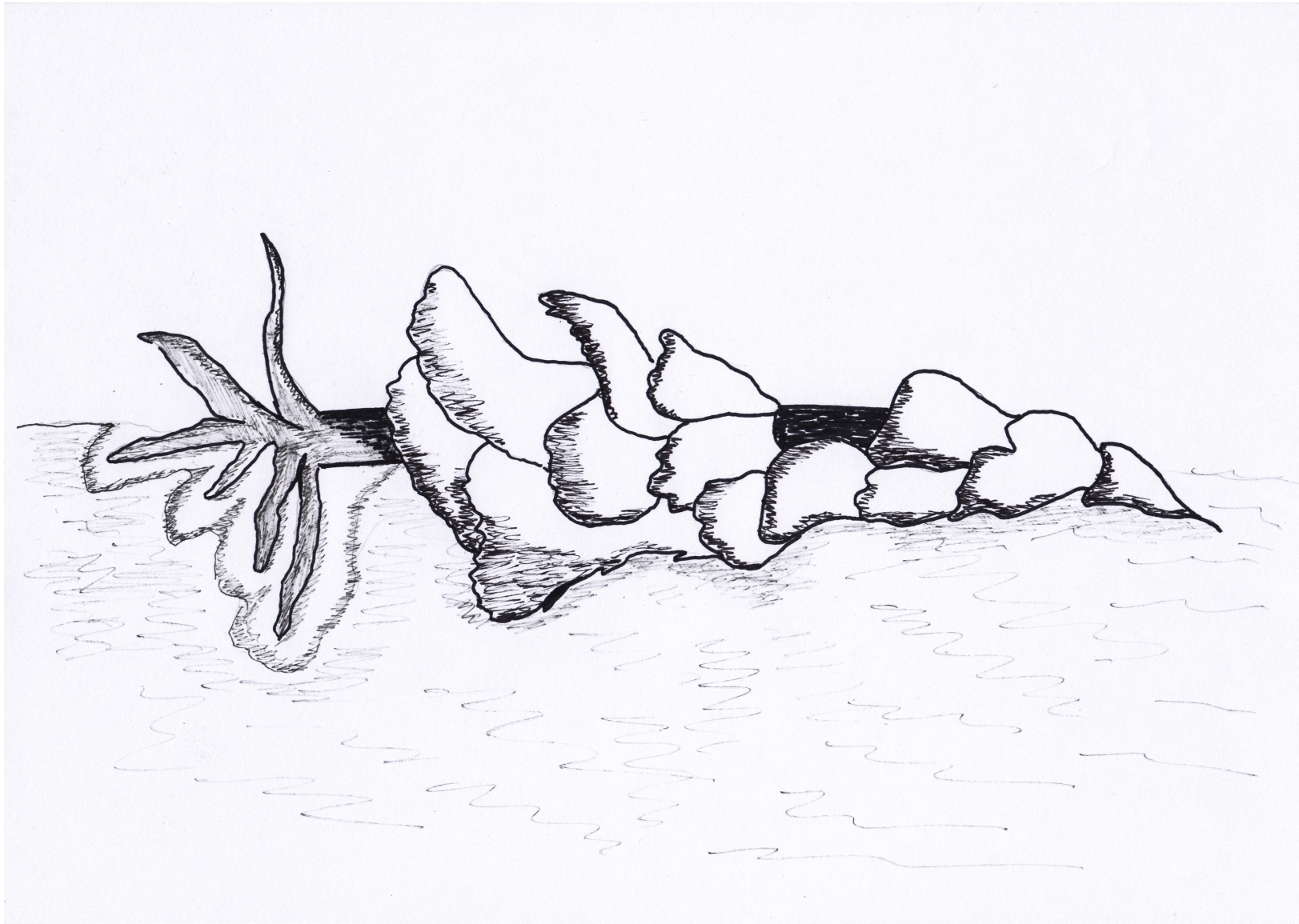
Meneer Sherpa ,die erg onder de indruk was van deze bevingen, deed zoals iedereen. Plots hoorde hij een rustige stem die zei :

- *Geen paniek ! Hier zijn al de meubels vastgemaakt aan de muren en de voorraad zit veilig opgesloten in kisten die goed aan de grond houden. U loopt dus geen gevaar ! Hier op ons eiland zijn kaarsen verboden. U hoeft dus niet bang te zijn voor brand. Het onaangename aan de zaak is dat we een paar minuutjes moeten wachten.*

En inderdaad, het restaurant begon te bewegen net als een boot die dobbert op de golven.

Voor Kori die buiten gebleven was verliep alles helemaal anders.

De grond beefde zo hevig onder haar voeten dat ze dacht dat ze reuzenstappen voelde naderen. En de spar boven haar ging zo fel te keer dat zijn trillende takken haar bombardeerden met enorme dennenappels. Nu sloeg de angst helemaal toe en Kori verloor het bewustzijn. Ze zag dan ook niet hoe diezelfde dennenboom naast haar neerstortte.

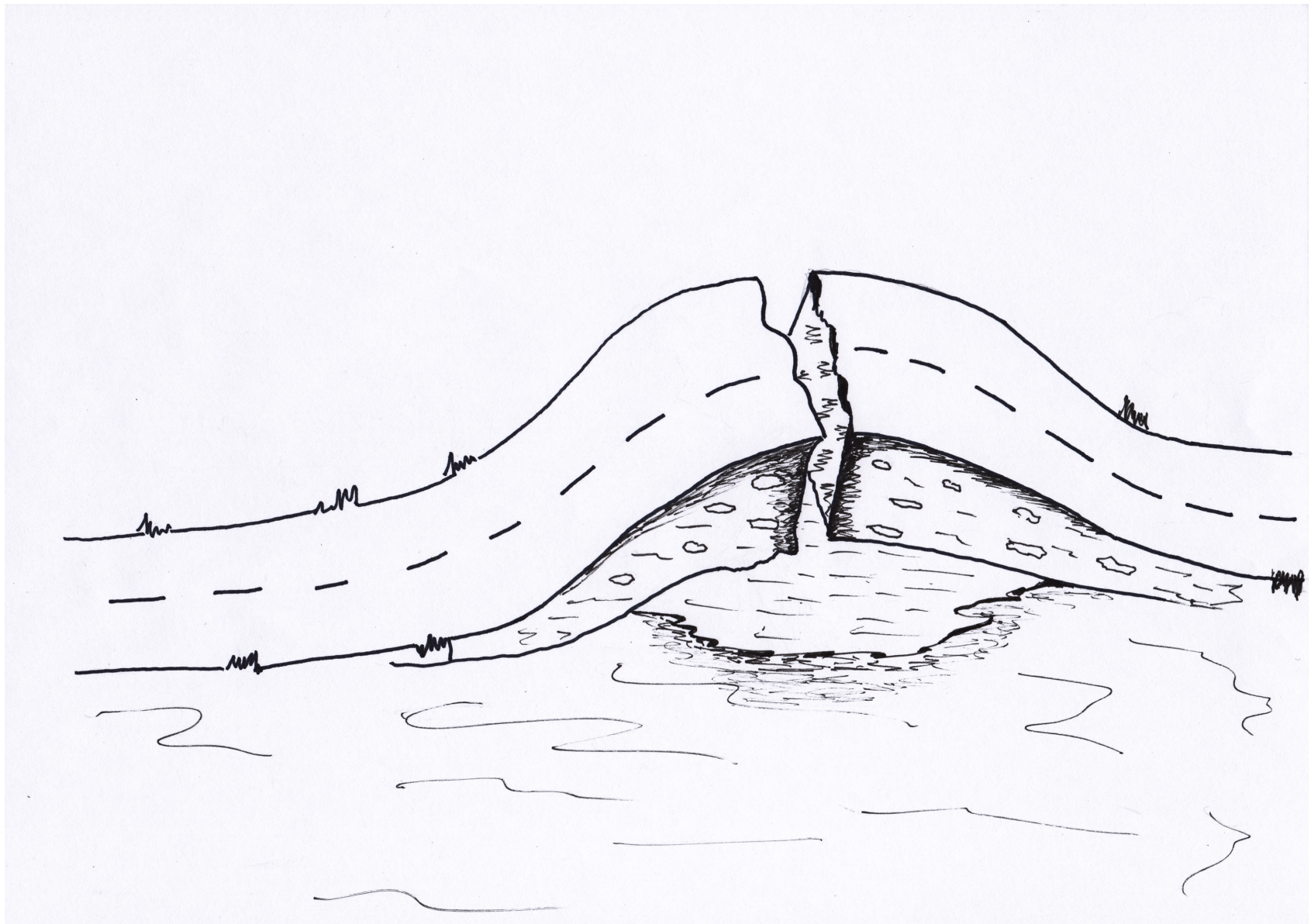

De bewoners van het eiland die al van toen ze nog kind waren geleerd hadden hoe ze met zo 'n verwoestende aardbevingen moesten omgaan, waren goed georganiseerd. Eens de hevigste schokken voorbij waren, vertrokken ze in alle richtingen op zoek naar diegenen die door hun onvoorzichtigheid in een benarde toestand zaten.

Ook Meneer Sherpa was van de partij. Overal waar hij rondkeek was het zicht afschuwelijk: de weg lag in twee stukken op elkaar geschoven, een groot aantal bomen lag op de grond... Toen pas begreep hij dat er veel meer slachtoffers zouden geweest zijn zonder die speciale, bewegende huizen. Hij kreeg er koude rillingen van.

Een van de leiders kondigde het volgende aan :

- *Als de aardbeving begonnen is onder de zee, niet ver van onze kust, dan kan er een tsunami (= een vloedgolf, een soort reusachtige golf) ontstaan. Uit voorzorg hebben we beslist dat de haven en het kustgebied van nu af aan verboden zones zijn. En dit gedurende een paar dagen !*

Meneer Sherpa was vast besloten Kori terug te vinden. Hij liet even de groep verder gaan en met zijn satelliettelefoon riep hij de wetenschappers van de basis op het Ijsblokkeneiland op om hem een helikopter te sturen.

Terwijl hij aan het bellen was merkte hij plots zijn boek op dat daar zo maar op de grond lag, naast een omver gewaaide dennenboom.

- Kori ! Kori ! schreeuwde hij zo luid dat iedereen kwam toegelopen.

Als door een wonder lag Kori slechts onder een dunne laag takken zodat een zaag voldoende was om ze te bevrijden.

Haar kwetsuren zagen er niet te erg uit maar Kori antwoordde niet. Meneer Sherpa maakte zich zorgen en hield haar in zijn armen totdat de helikopter kwam aangevlogen.

Tijdens de vlucht kwam Kori beetje bij beetje weer bij ...

- *Waar ... waar zijn de reuzen? kreeg ze uiteindelijk over haar lippen.*
- *Er zijn geen reuzen, Kori, antwoordde Meneer Sherpa terwijl hij ze bij haar hand nam. Het was de aarde die beefde.*

Maar aangezien Kori pijn had over heel haar lichaam sloot ze haar ogen opnieuw.

- *Maar ... als de aarde beeft is het misschien omdat ze bang is op te warmen, dacht ze bij zichzelf, ook om zich gerust te stellen.*

Plots beseft ze echt dat ze niet zo lekker rook.

- *Ze voelde zich beschaamd en trok haar hand terug uit die van Meneer Sherpa. Een traan rolde over haar wangen.*
- *Laten we aan land gaan op het Bronneneiland ! stelde een ontroerde Meneer Sherpa toen voor aan de piloot. Kori moet een goede uitrusting hebben alvorens de bittere kou te trotseren. Dit eiland is onbewoond, ze zal er zich op haar gemak voelen.*

Enige tijd later op de oevers van een meertje, trachtte Kori haar warme trui helemaal van onder in haar rugzak uit te halen, maar door haar onhandigheid viel alles wat in haar zak stak er weer uit.

- *Oh ! Oh ! Oh ! ... riep ze.*

Gelukkig kon Meneer Sherpa in de vlucht de kostbare doos opvangen waarin de verschillende bloemenparfums opgeborgen zaten.

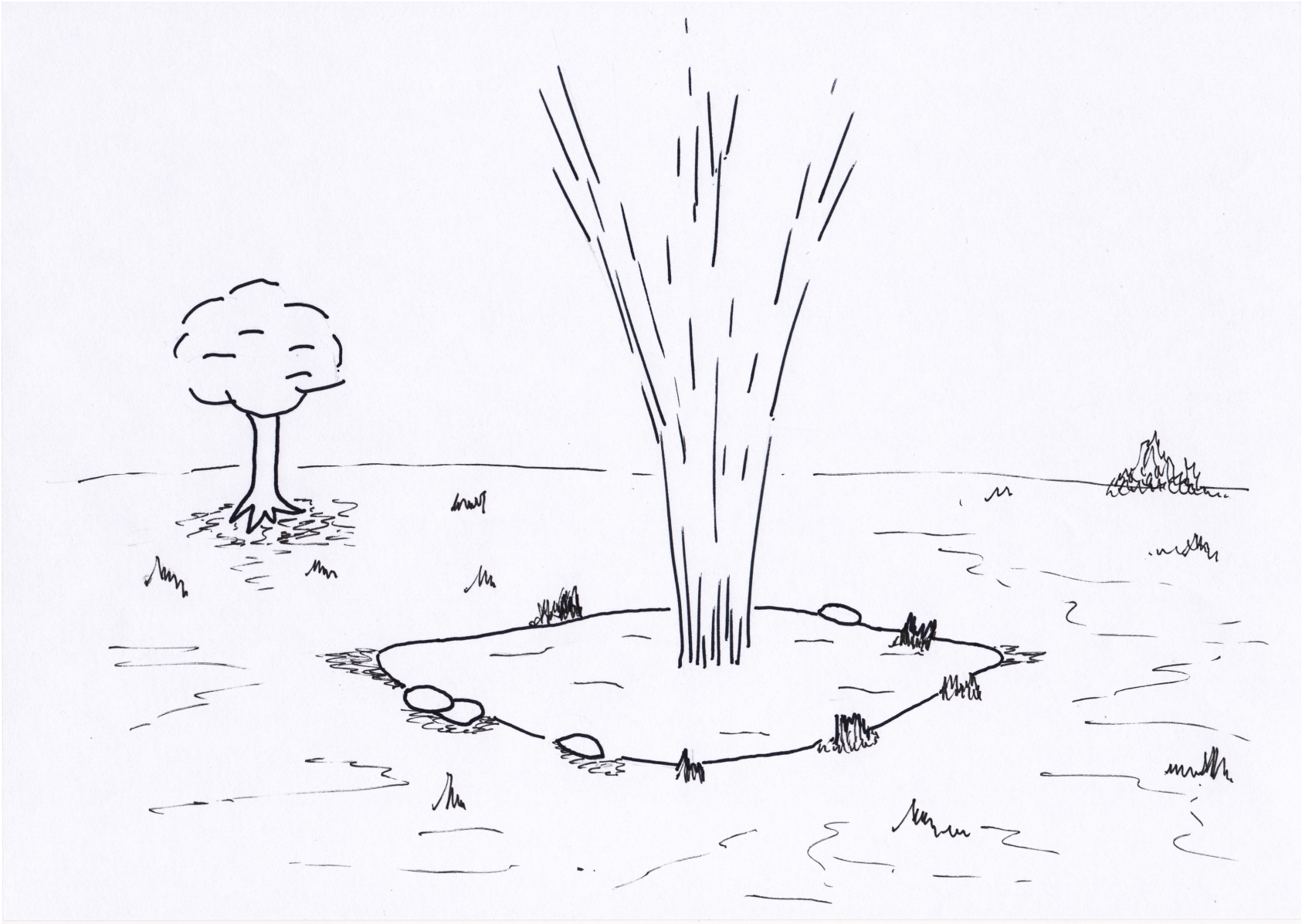
- *Zonder deze doos had ik nooit mijn snoepjes kunnen voorbereiden.
Er groeien geen bloemen op het Ijsblokkeneiland, zei ze hem om zich te verontschuldigen.*

Plots zette Kori grote ogen op : haar zeep was in het meer gerold en spontaan was die luchtige zeepbellen aan het maken. Precies op het moment dat ze haar arm in het water stak om de zeep eruit te halen spoot een enorme warme waterstraal de lucht in. In een, twee, drie was Kori helemaal nat.

Ze was zo verrast dat ze even achteruit sprong. Meneer Sherpa schoot in de lach en zei dat hij ook de waterspatten vermeed :

- *Waarom zou je niet van dit geschenk van de natuur profiteren? Daarna raad ik je aan je goed uit te rusten en dan weer bij mij te komen op het strand hiernaast.*

Ondanks haar pijnlijke wonden genoot Kori met volle teugen van een lange zwemspoos in het heerlijk warme water.

Toen Kori eindelijk weer proper was en helemaal uitgedost met haar pooluitrusting slenterde ze langzaam naar de zee.

- *Kijk eens aan, zei ze bij zichzelf, hoe vreemd ! Al de dieren lopen weg alsof ze ver van het strand wilden vluchten.*

Ze had geen tijd om langer na te denken want ook Meneer Sherpa kwam in de verte aangelopen. Hij schreeuwde :

- *Volg ze ! Snel !*

Hij wist dat dieren een voorgevoel krijgen bij sommige rampen en dat hun instinct hun altijd de juiste reactie ingaf. Dus deed hij net hetzelfde. In het voorbijlopen greep hij Kori mee en in geen tijd zaten beiden aan boord van de helikopter die onmiddellijk opsteeg.

Hoog vanuit de lucht zagen ze met ontsteltenis dat de zee zich plots helemaal ver van het eiland terugtrok, alsof ze een heel diepe inademing haalde. Het strand was nu een wijd uitgestrekte vlakte. Een poosje daarna zagen ze hoe ze met volle geweld een reusachtige golf vooruit spuwde die de plek waar ze zopas geweest waren totaal overspoelde.

- *Allemaal... allemaal de schuld van die opwarming van de aarde : de aarde beeft alsof ze bang was, de zee spuwt enorme golven en de bergen hoesten, herhaalde Kori zonder ophouden.
Ze kon haar angst maar niet bedwingen.*

Meneer Sherpa en de piloot bekeken haar bezorgd.

- *Ze is helemaal van de kaart ! Dat komt ervan na zo 'n schok, besloot Meneer Sherpa.
Vlug richting het Ijsblokkeneiland ! gaf hij de piloot het bevel.*

En via de radio eiste hij dat ze voor Kori de mooiste kamer van de basis zouden klaarmaken, de kamer die uitkijkt op de baai waar zo vaak ijsbergen voorbijrijden die even mooi zijn als deze op de foto van de middenpagina in zijn boek.

Iedereen vertroetelde Kori. Ze kwam dan ook weer vlug op krachten en ook haar wonden genazen in geen tijd. Maar spreken, dat deed ze niet meer. Ze bleef urenlang voor het venster van haar kamer staan en keek met verwondering naar de indrukwekkende ijsblokken die zich tooiden in allerlei kleuren naar gelang het humeur van de dag.

Meneer Sherpa maakte zich zorgen; telkens als hij wat vrije tijd had kwam hij naast Kori zitten. Op een dag merkte hij dat Kori in zijn boek een hartje getekend had naast de foto van een Adelie-pinguïn. Plots kreeg hij een idee :

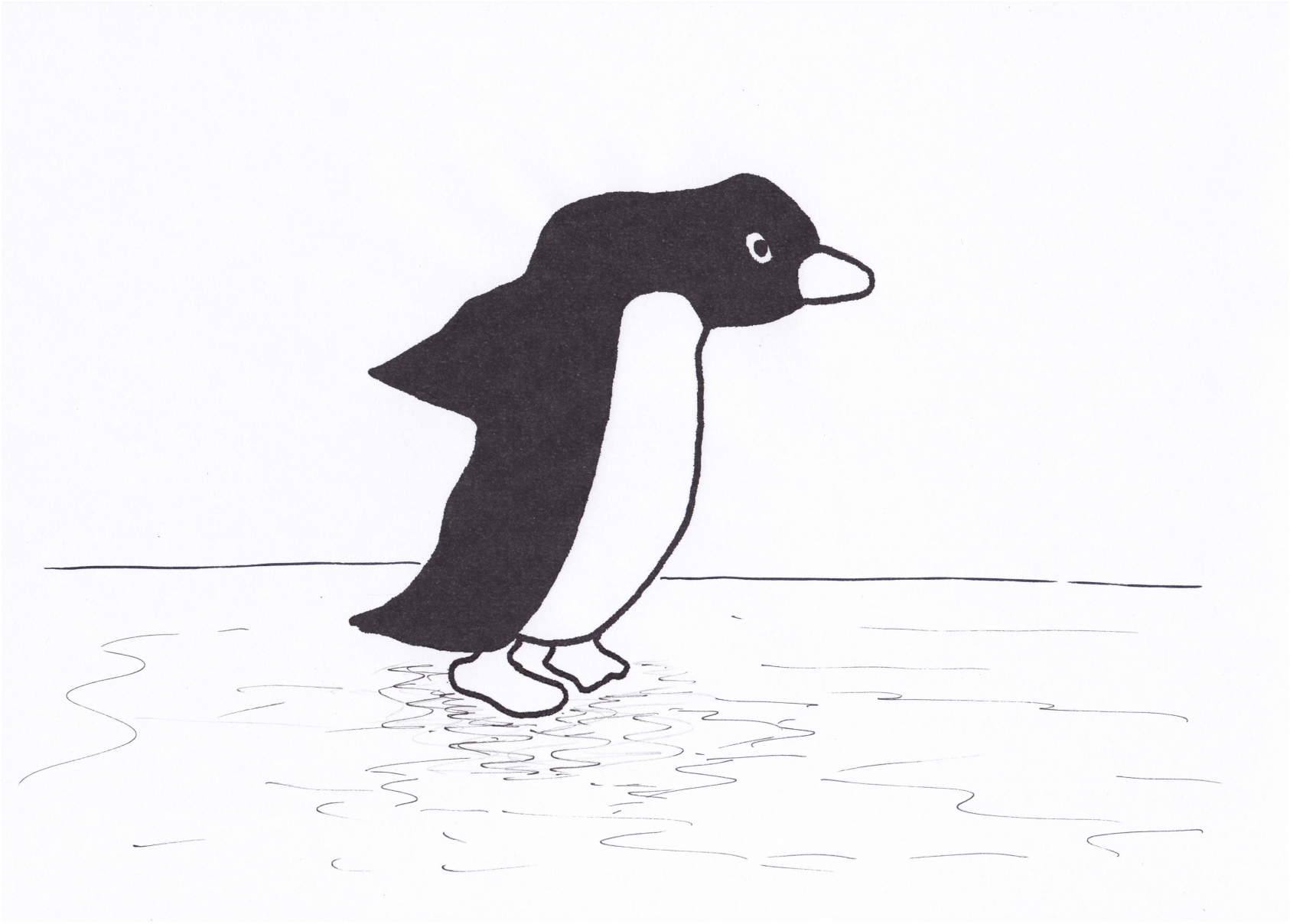
- *Ik moet ze absoluut meenemen naar het Rijk van de Pinguïns ! dacht hij en die gedachte deed hem glimlachen.*

Zodra het grillige weer van het Ijsblokkeneiland het toeliet sprong Meneer Sherpa op zijn sneeuwscooter en bracht Kori naar de plaats waar ze die zeevogels kon zien die niet kunnen vliegen... Toen één van die zwart-witte diertjes met de waggelende gang in een stoutmoedige bui wat dichterbij kwam riep Kori het uit :

- *Een Adelie-pinguïn ! Hoe lief, met die witte ronde vlekjes rond zijn ogen !*

En ze begon alles wat ze wist over deze dieren af te ratelen... Niemand kon haar nog tegenhouden...

Vanaf toen zag het leven voor Kori er weer rooskleurig uit. Maar ook haar verstrooidheid kwam weer naar boven.

En elke dag ging ze nu met de wetenschappers mee naar hun onderzoeksterrein voor hun dagelijkse werk. Maar al de cijfers die ze noteerden kon ze maar niet begrijpen en toch bleef ze graag bij hen want alles wat ze zag was buitengewoon prachtig.

Op een ochtend echter, voor het vertrek, hoorde ze Meneer Sherpa iets zeggen tegen een van de biologen :

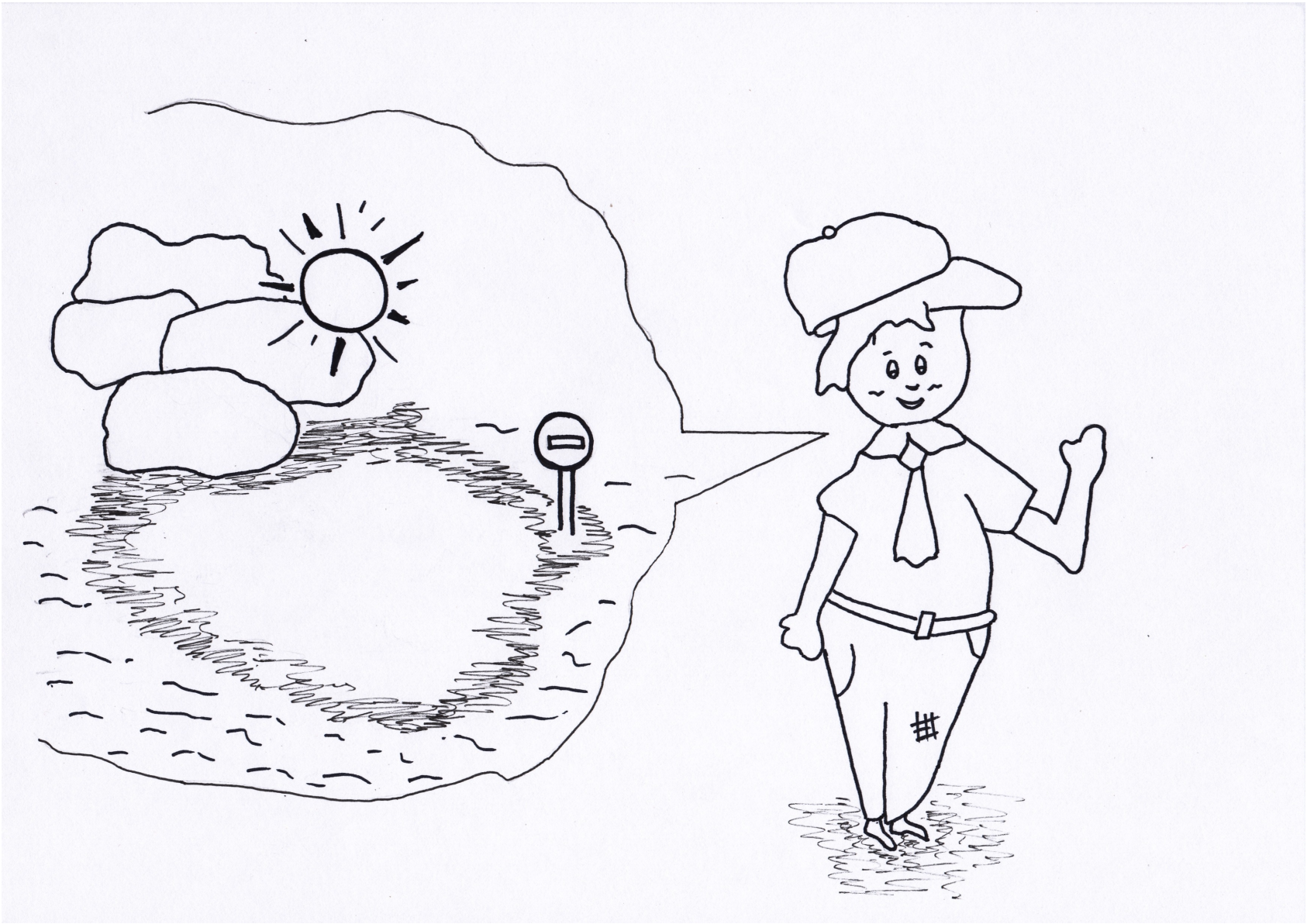
- Kori mag je absoluut niet meenemen naar het uiteinde van het eiland want vandaag trekt de mist op. Maak een ommetje als het moet !*

De hele dag liep Kori rond met een krop in de keel. Wat wilden ze verborgen houden voor haar?

In volle verstrooidheid stootte ze zelfs de kostbare staaltjes omver.

En op de weg terug naar huis, terwijl niemand het zag, liet ze warme tranen over haar wangen rollen.

Maar de vorst veranderde die al gauw in ijs, wat Meneer Sherpa dan ook vlug opmerkte.

Die avond kon Kori maar zijn slaap niet vinden.

- *Hier gaat de zon nooit onder; heel de nacht blijft het licht en zo kan ik dan zonder iemand wakker te maken mijn snoepjes verder klaarmaken, dacht ze bij zichzelf.*

Op de toppen van haar tenen en met haar bloemensmaken onder de arm liep ze naar de kooktoestellen.

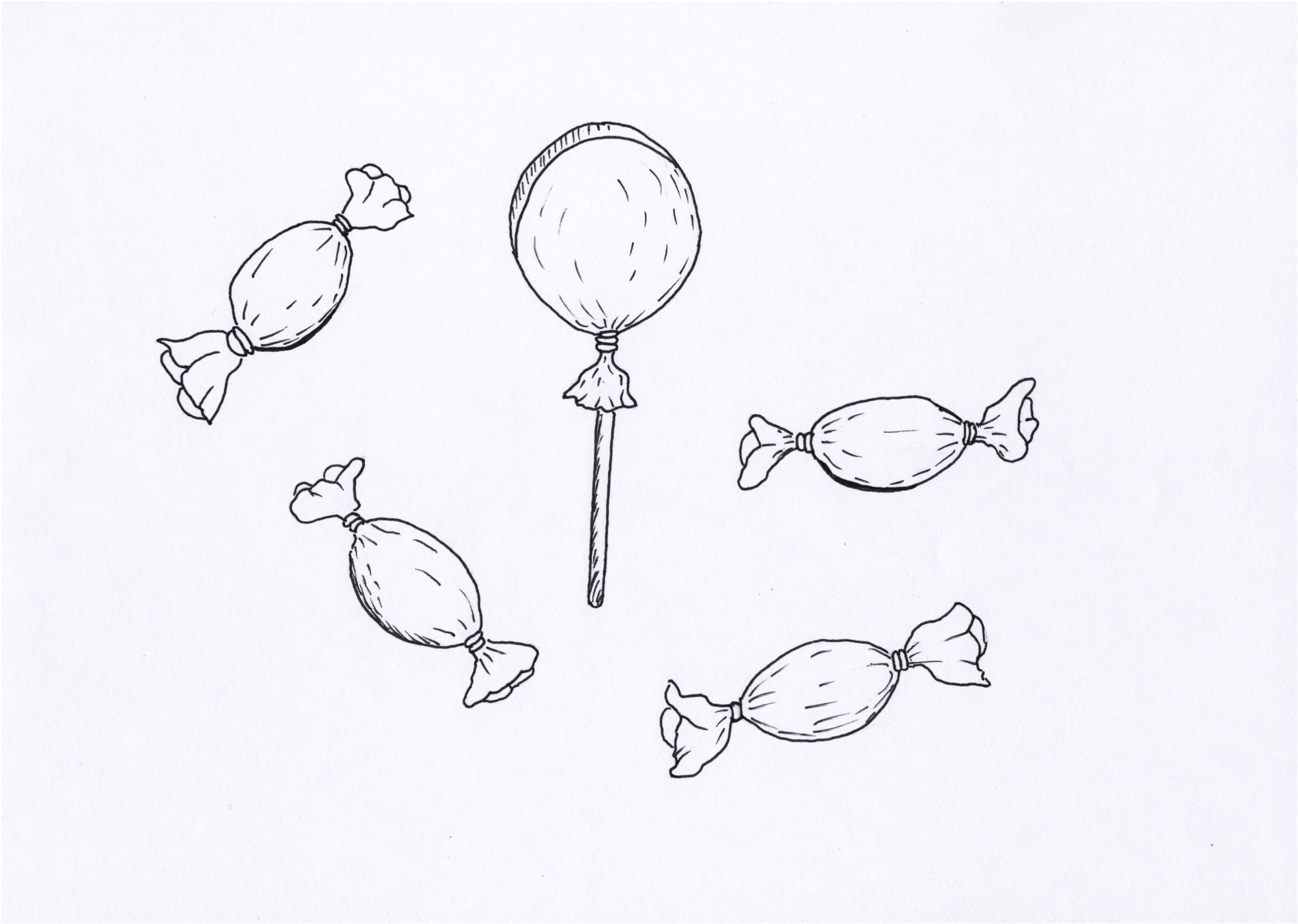
Weldra hing in de keuken een fijne bloemengeur. Terwijl ze bezig was begon Kori luidop na te denken :

- *De aarde beeft alsof ze bang was, de zee spuwt reusachtige golven naar de kusten en de bergen hoesten. Ik ben er zeker van dat het komt door de opwarming van de aarde. Het is waarschijnlijk erg en Meneer Sherpa wil me daarom beschermen.*
- *Mmm ! Wat ruikt dit lekker, zeg ! ... hoorde ze plots van over haar schouder.*

Kori schrok heel even, maar ze herkende de geruststellende stem van Meneer Sherpa.

- *Nee, Kori, zo is het niet. Het komt niet door de opwarming van de aarde dat ze beeft. Doe maar verder met je snoepjes, ik ga het je straks wel uitleggen, zei hij.*

Voor Kori was dit antwoord een hele opluchting. Ze vloog hem om de hals en gaf hem een dikke kus op zijn wang.

Meneer Sherpa bloosde heel even, maar begon toen zijn verhaal :

- *De opwarming van de aarde betekent een stijging van de gemiddelde temperatuur aan de oppervlakte. De belangrijkste oorzaak van deze stijging komt door de broeikasgassen die de mensen in de atmosfeer uitstoten.
Jammer genoeg krijgen we daardoor ook meer en heviger stormen, overstromingen en droogtes die dan op hun beurt allerlei branden veroorzaken...*
- *Ah, zo zit dat in mekaar! zei Kori verbaasd. Is het om die slechte gassen niet te produceren dat we energie moeten besparen, de lichten uitdoen, onze elektrische apparaten niet in standby laten staan, zo weinig mogelijk wagens en vliegtuigen gebruiken, de deksels op pannen en potten laten, en nog van dat soort dingen ?*
- *Ja, zo is het, Kori, antwoordde Meneer Sherpa heel ernstig. En het is dringend want hier smelten de ijsblokken. Trouwens, sommige zijn nu al verdwenen.*

Met verdriet dacht Kori toen terug aan de Adelie-pinguïns die zich voor de lol van de ijsblokken lieten glijden alsof het een glijbaan was. Terwijl ze zich afvroeg wat ze zouden doen als alles zou smelten vergat ze in haar pot te roeren. Maar de ietwat gulzige Meneer Sherpa hield alles in het oog en bracht haar terug in de werkelijkheid.

- *En wat betekent het dan wanneer de aarde bibbert? En die reusachtige golven? En die vulkanen? vroeg Kori bezorgd.*

Het is simpel : de aarde maakt soms bokkensprongen, antwoordde Meneer Sherpa. Maak dat je morgen warme kleren aantrekt want we gaan met zijn allen naar uit uiteinde van het eiland.

Alhoewel Kori niet veel geslapen had was ze de eerste op de afspraak.

Omdat ze bang was om het koud te hebben had ze zoveel kleren aangetrokken dat ze er uitzag als een ruimtevaarder, klaar om op de maan te wandelen.

*Toen Meneer Sherpa ze zo ingepakt zag schoot hij in een gulle lach.
Dit viel niet in de smaak van Kori.*

- *Om het warm te hebben, verklaarde hij, moet er lucht kunnen tussen de verschillende lagen kleren. Wanneer ze teveel opeengepakt zijn krijg je het koud.*

Hij verplichtte haar toen minstens twee truien en een broek weer uit te doen.

Het was onder een uitzonderlijk wolkenloze hemel dat een konvooi sneeuwmotoren vrolijk de weg op gingen ... met Meneer Sherpa op kop.

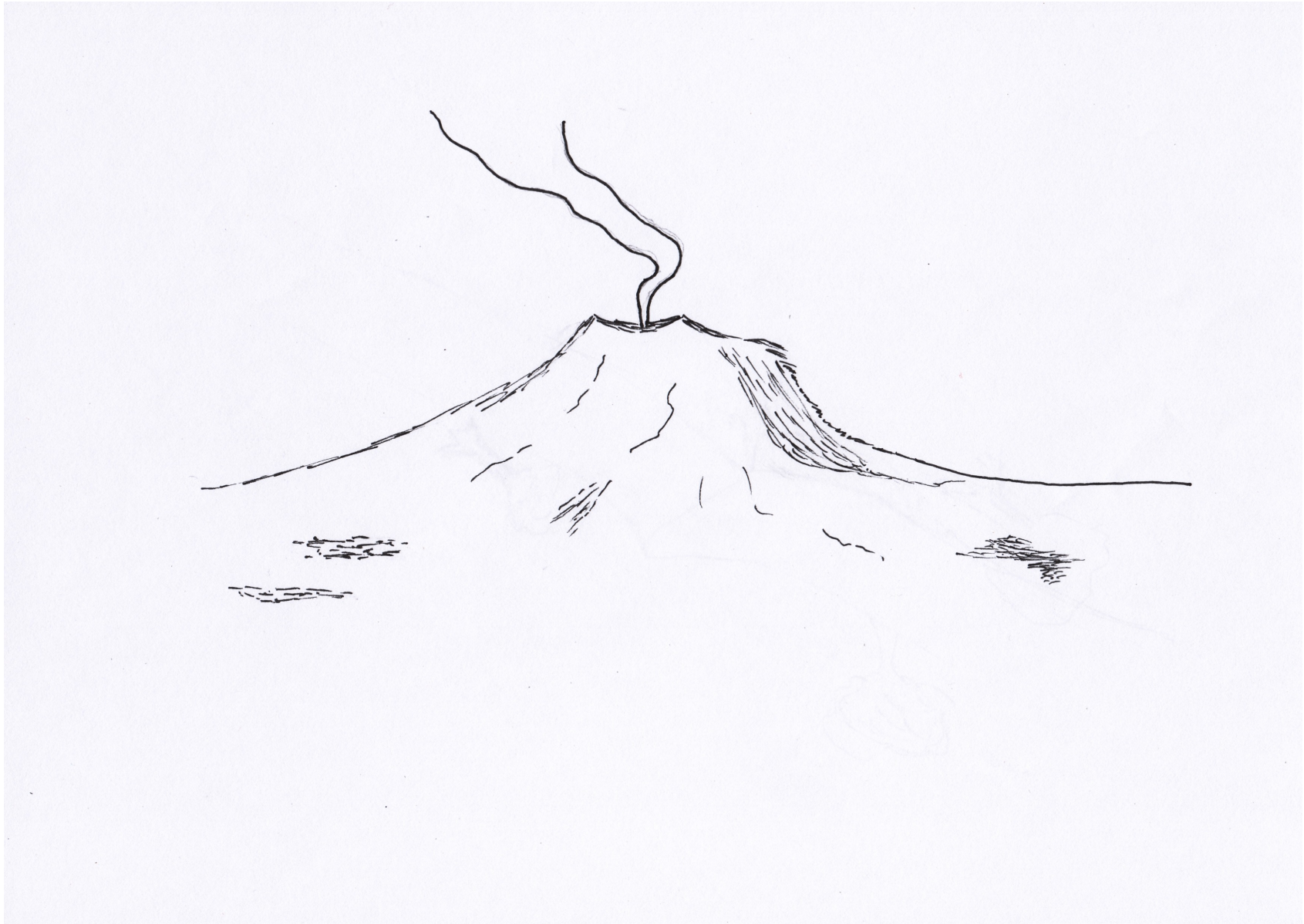
Weldra kregen ze een prachtige ijsberg in het vizier. Uit de top ervan ontsnapte een witte rookwolk die een speelse wind in alle soorten bewegingen liet kronkelen.

Kori die achteraan op de sneeuwmotor zat klampte zich zo strak vast aan Meneer Sherpa dat hij begreep dat ze zich niet op haar gemak voelde.

- *Halt ! Warme thee, chocolade en bloemensnoepjes voor iedereen! riep hij terwijl hij zijn motor tot stilstand bracht*

Kori beefde van kop tot teen. Ze had haar vlucht op het Drakeneiland nog vers in haar geheugen. Gelukkig hield ze met klem een hete kop thee vast met beide handen zo kon ze aandachtig de verklaring volgen die de vulkanologe gaf aan de groep :

- *Sommige bergen zoals deze die we hier voor ons zien werden gevormd met stoffen die uit de buik van de aarde komen. Die noemen we dan vulkanen en niet Draken, zei ze terwijl ze zich tot Kori richtte. Weten jullie dat het binnenste deel van de aarde een enorme bol is met gesmolten rotsen, een soort smeltmaterie ? En dat er aan de oppervlakte van deze bol een uiterst dunne laag is (= een korst) waarop wij leven ?*
- *Wat is dat, “smeltmaterie” ? fluisterde Kori ietwat geschrokken in het oor van Meneer Sherpa.*
- *Het is een soort dikke, kleverige en uiterst warme brij, antwoordde hij.*

Meneer Sherpa zag dat Kori nog altijd beefde en nam haar in zijn armen. Hij ging verder :

- *De aarde leeft en soms, wanneer ze droevig of zenuwachtig is, huilt ze vuurtranen en gesmolten rotsen, ook lava genoemd. Die stromen dan in rivieren de hellingen af.*

Soms ook hoest ze as en gassen uit die dan hoog in de lucht klimmen onder de vorm van rook. Daar kunnen we niets aan doen.

Dit zijn de bokkensprongen van de aarde ... !

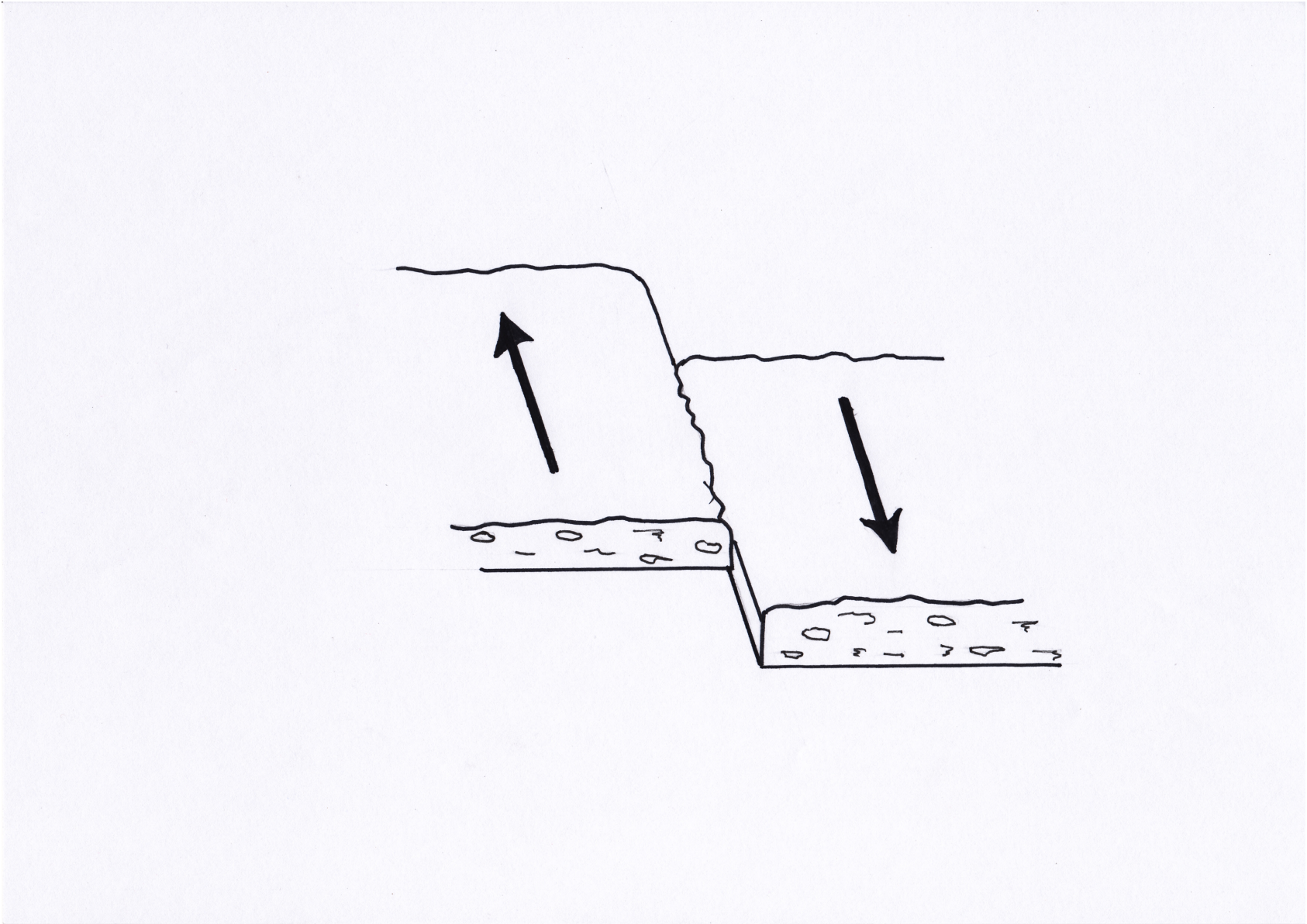
-

-

- *En wanneer de aarde beeft, is het dan omdat ze bang is om op te warmen ? vroeg Kori voorzichtig.*

- *Helemaal niet ! antwoordde de seismoloog (= een specialist die de aardschokken bestudeert) van het team.*
Op sommige plaatsen, wanneer de aarde zeer slecht geluimd is, hoor je ze tandenknarsen.
Dit gebeurt wanneer twee of meer aardlagen die de uiterlijke korst ervan vormen tegen elkaar wrijven.
Soms gebeurt het ook dat deze aardlagen niet tegen elkaar kunnen wrijven en op die manier helemaal vast zitten.
De spanning wordt dan zo hevig dat ze ergens moet worden losgelaten. Het is op dat moment dat je schokken voelt en dat de huizen in deze streek vernield worden, behalve wanneer die gebouwd werden om daaraan te weerstaan.

Nu was Kori weer wat gerustgesteld. Ze durfde dan ook nog een laatste vraag stellen :

- *En die reusachtige golf dan? Is dat ook een “bokkensprong” van de aarde?*
- *Toch wel, Kori, antwoordde de oceanograaf (= een persoon die de oceanen bestudeert). Aardbevingen en vulkanen, dat vind je ook in de diepste dieptes van de zee. Je ziet ze niet, maar bij elke beweging kunnen ze golven veroorzaken die zeer snel in het water bewegen. En wanneer ze bij de kusten komen aandrijven kunnen ze opwellen tot een reusachtige golf die alles verwoest waar die voorbij komt. Zoiets noemen we een tsunami (= een vloedgolf).*
- *Ik haat de bokkensprongen van de aarde, mompelde Kori tussen haar tanden, terwijl ze weer plaats nam achteraan op de sneeuwmotor van Meneer Sherpa.*

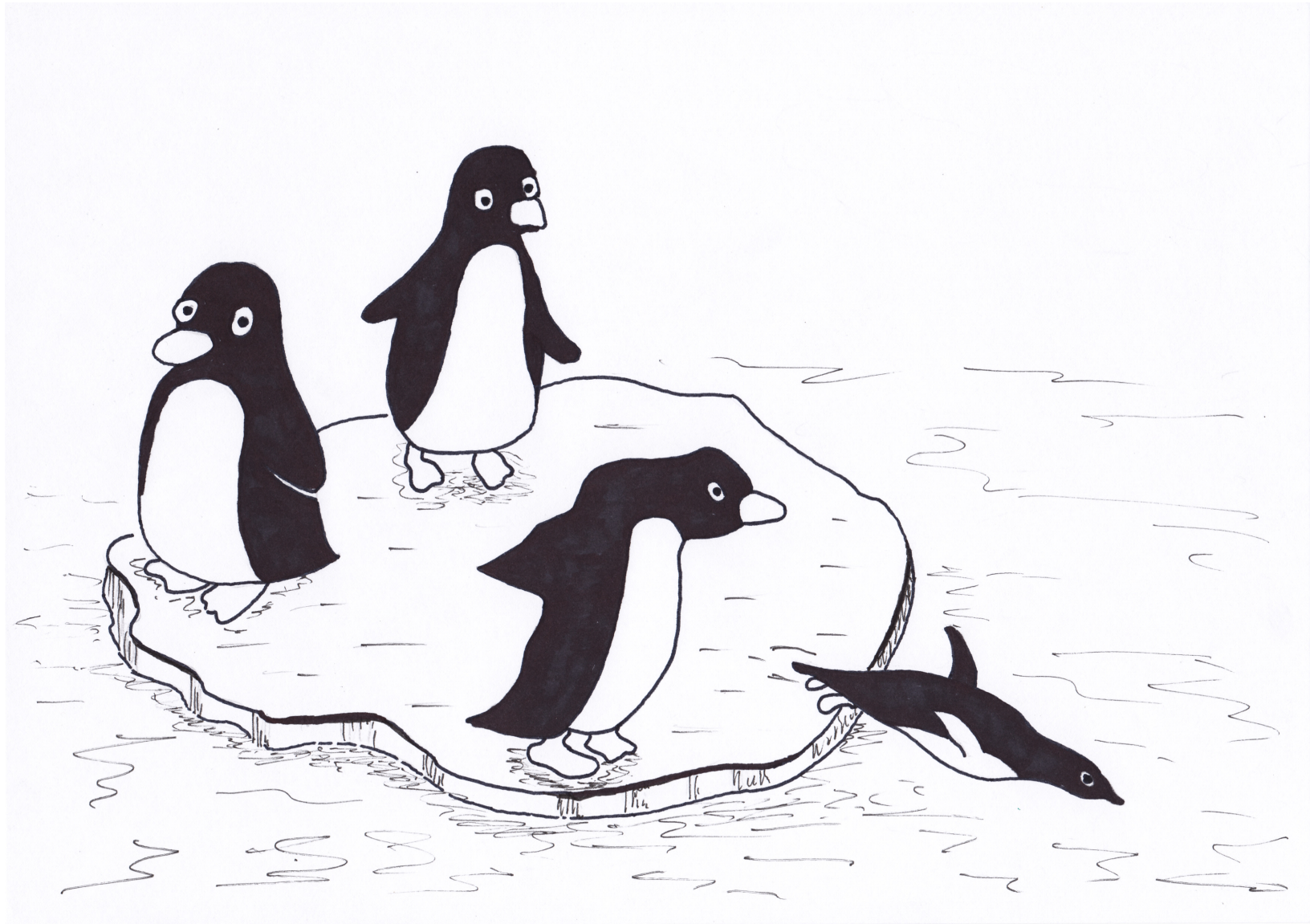

Meneer Sherpa die Kori best aardig vond, deed alsof hij het allemaal niet hoorde. Later zou hij haar laten zien dat de aarde ook goed geluimd kon zijn. Maar nu sloeg hij met opzet een verkeerde weg in en reed in de richting van de zee. Daar krioelde het van de pinguïns die met luid gekwetter stoeiden op de ijsbergen.

Toen Kori zag hoe ze dartel uit het water sprongen vergat ze er al haar angsten bij en begon luidkeels te lachen.

- *Tegen de bokkensprongen van de aarde kunnen we niets beginnen, zei Meneer Sherpa haar toen. We kunnen die alleen maar in het oog houden en ze trachten te voorkomen. Waar we wel iets aan kunnen doen is de opwarming van de aarde wanneer ze die prachtige ijsblokken doet smelten en ernstige rampen veroorzaakt met zware gevolgen voor veel mensen hier en daar op de wereld. Daartegen kunnen we wel iets doen !*

Voor de tweede keer vloog Kori hem om de hals en plakte een dikke kus op zijn wang ... Ze had zojuist begrepen wat ze nu moest doen.

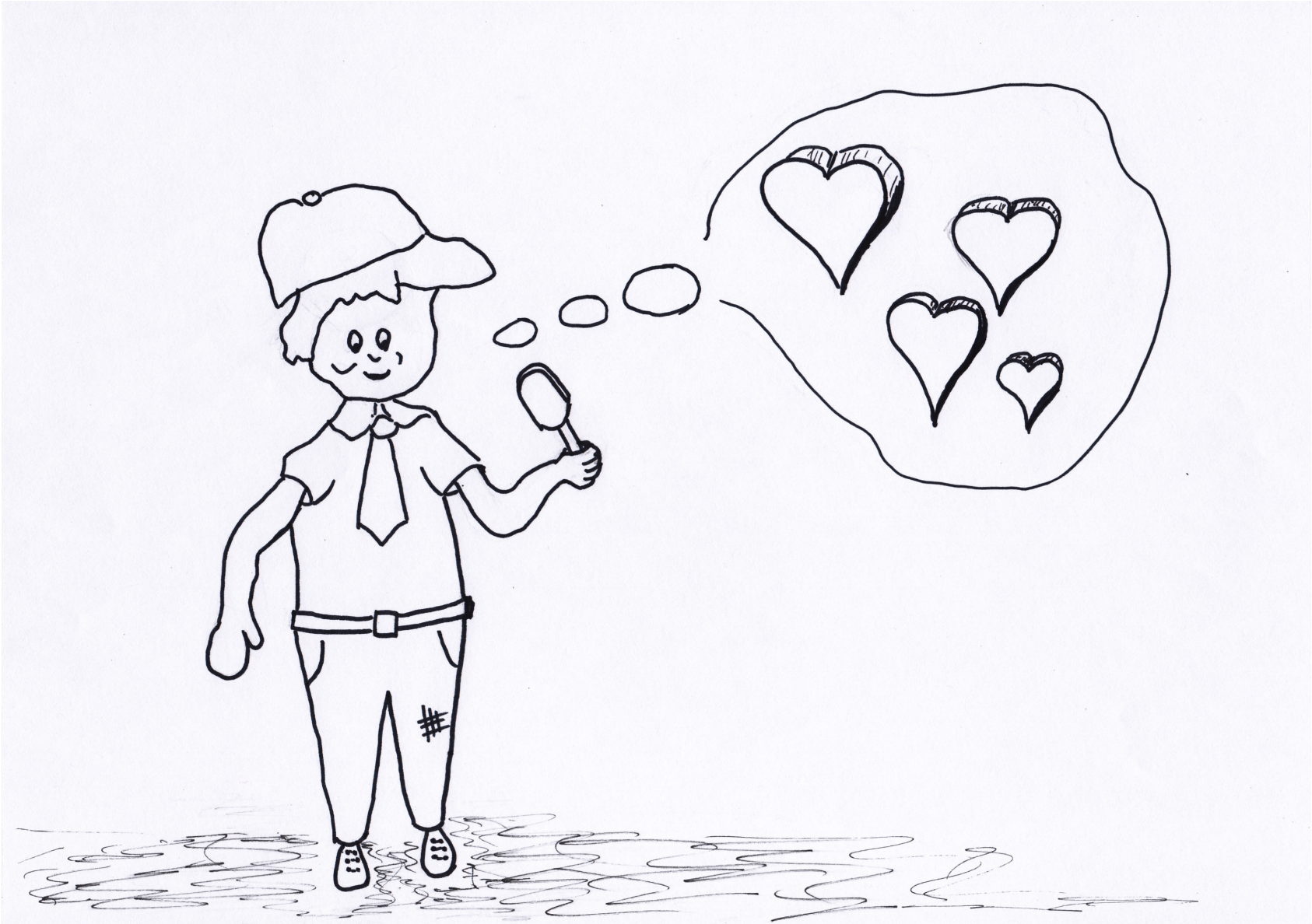

Zodra Kori weer terug was onder haar pijnboom verraste ze groot en klein : naast haar snoepjes stond er nu een enorme kist bedekt met zonnepanelen en vol lekkere bloemenijsblokjes !

Op de verpakking ervan stond de foto van een ijsberg en een idee om energie te besparen.

Elke week was er nieuwe foto en een nieuw idee ... Het verlangen van de lekkerbekken deed de rest ... En weldra, dankzij Kori met haar snoepjes en haar bloemenijsblokjes, begon iedereen op het eiland efficiënt te strijden tegen de opwarming van de aarde.

Een beetje verderop stond Meneer Sherpa een van die verrassende ijslekkernijen uit zijn verpakking te halen. Hij droomde ervan dat hij op een dag, tussen een zee van pinguïns, Kori opnieuw in zijn armen zou kunnen houden.

Pedagogische wenken

- Alvorens met dit thema te beginnen is het goed dat de onderwijzer(es), samen met de leerlingen, foto's verzameld heeft, net zoals krantenkoppen, boeken of tekeningen met als thema natuurrampen (vulkaanuitbarstingen, overstromingen, grondverschuivingen, vloedgolven of tsunami's, aardbevingen, smeltende gletsjers, bosbranden, en dergelijke). In totaal zijn er normaal evenveel documenten als leerlingen.
- Voorzie op het bord twee kolommen, één met als titel "Bokkensprongen van de aarde" in het wit; de andere met als titel "Opwarming van de aarde" in het rood.
Nota : In het algemeen wordt de stijging van de temperatuur door de wetenschappers in het rood weergegeven. Hoe roder, hoe warmer. Toon des- gevallend een thermometer aan de leerlingen met een kolom in het rood.
- Deel de documenten uit aan de leerlingen.
- Elke leerling(e) komt naar het bord en kleeft er zijn/haar document in de juiste kolom. Hij/zij moet zijn/haar keuze verantwoorden. Als zijn/haar document in de rode kolom wordt geplaatst, dan krijgt hij/zij een rood klevertje. Als hij/zij daarentegen zijn/haar document in de witte kolom moet plaatsen, dan krijgt hij/zij een wit klevertje.
Nota : Let wel, de klimaatsverandering kan de frequentie en de intensiteit van de overstromingen en de bosbranden beïnvloeden. Maar overstromingen en branden worden niet automatisch verbonden met de evolutie van het klimaat.

Vulkaanuitbarstingen zijn niet te wijten aan de klimaatsverandering maar kunnen die wel beïnvloeden.
- Daarna plaatst de onderwijzer(es) voor de klas een aardglobe of een wereldkaart. De bedoeling is de verschillende continenten te laten ontdekken alsook het land waar ze wonen.
- De leerlingen trachten nu hun klevertje te plakken op een plaats van de planeet waar een ramp zoals deze heeft plaatsgehad. Daarvoor moet je gebruik maken van de eventuele namen die op het document staan. Zoniet kan je dan beroep doen op iedereen zijn geheugen (televisiereportages, lectuur, vakantie, ...)
- De onderwijzer(es) legt dan uit dat :
 - de witte punten (natuurrampen) bijna allemaal bekend zijn, maar dat er nog andere zouden kunnen zijn; dat kaarten en meetinstrumenten de etenschappers kunnen helpen de plaatsen en ogenblikken te kunnen voorzien waar en wanneer er een risico ontstaat. Met als gevolg dat de "bokkensprongen" van de aarde in het oog kunnen worden gehouden;
 - de rode punten (gevolgen van de klimaatsverandering) overal ter wereld kunnen voorkomen en om te vermijden dat er

nog meer ijs smelt en dat er zich nog meer overstromingen en bosbranden voordoen moeten we strijden tegen de opwarming van de aarde.

- In de volgende fase wordt er aan de leerlingen gevraagd wat we kunnen doen om de opwarming van de aarde tegen te gaan en dus welk gedrag nodig is om energie te besparen.
- Je laat de kinderen zich uitdrukken terwijl je de juiste zinnen op het bord schrijft.
- Daarna kan je aan de kinderen vragen “Kennen jullie een eiland dat lijkt op het Ijsblokkeneiland waar Kori absoluut naartoe wil? Wat zou de echte naam ervan zijn?”

Maar eerst moeten alle aanwijzingen gevonden worden:

- * er woont er geen enkele mens behalve wetenschappers
- * er leven ook pinguïns
- * je vindt er een vulkaan
- * het is er erg koud

Antwoord : Antarctica

(Indien de kinderen het hebben over de eilanden rond de Noordpool is het interessant hen te laten opmerken dat er in het Noorden geen pinguïns leven, maar wel beren en dat deze eilanden bewoond zijn. De Noordpool is geen eiland, maar een punt in de oceaan.)

- Het zijn de pinguïns die Kori ontroerd hebben en haar ertoe aangezet hebben om tegen de opwarming van de aarde te strijden.

Er kan nu een knutselwerk voorgesteld worden aan de kinderen; die vind je op <http://www.contespedagogiques.be> (rubriek “craft” English version)

Tussen de pootjes van de pinguïns kunnen ze boodschappen stoppen om energie te besparen, net als Kori het gedaan heeft rond haar ijsjes (zie zinnen op het bord).

Uiteindelijk kan je aan de kinderen voorstellen verschillende knutselwerkjes in elkaar te knutselen om, bij voorbeeld, een tafel te versieren met als bedoeling de grootouders of vrienden uit te nodigen voor een maaltijd; zo worden ze net als Kori belangrijke ambassadeurs van het ijs.

*“Aan de kinderen zou ik vleugels willen geven,
maar ik zou het kind laten leren alleen te vliegen”*

*Gabriel Garcia-Marquez
(Latijns-Amerikaanse schrijver)*

Opgedragen

*aan alle mensen die in hun lichaam of in hun hart
geraakt werden door natuurrampen ...*